

Bernardýnka Ála

Že to trochu připomíná „Áju a Maxipsa“? Ne, tak to není. Ája je zvědavá a líkovaná kreslená postavička z večerníčku, ale Ála je žvoucí bytost dospělého vzrůstu, hezoučká a se srdcem bernardýna. Bernardýn se, jak z náma, využívá jako pes záchranář a o tom dnes bude řeč. Zdůrazňuji absenci soudku! Jen mne nechte příběh rozvinout, alych mohl bernardý schopnosti na závěr patřičně vyzdvihnouti.

Především, že nejsem slavící typ. Svátky, narozeniny, ba i Sibestry beru jako dny povinnosti, a proto se má přeci se povinně opít. Opít se přeci můžu ve středu nebo v únoru. A klidně čtyřikrát za sebou. To je přeci moje volba. Nemám rád „musíš“, a proto mne i někteří kolegové nemají rádi, neb jsem nepřišel na tu jejich oslavu. Tímto se tedy omlouvám. Ach jo. Neumím si poradit, na oslavách si vždycky připadám hloupě.

Ano, jednou v životě jsem skutečně oslavu. To mi bylo čtyřicet a překecal mě vlastně kamarád „Dortopek“, a tak jsem sezval kolegy z rádia a další kamarády. Michal, přezdívkou „Dortopek“, mi ulortopekal skvělý dort ve tvaru housli a byl plný šunkové

pěny a salámu, sýrů a i struny se daly chroupat, neb to byly nevařené špagety. Jó, bavilo mne to, protože tam byli moji rodičové, mé dcerky, kamarádi. S kytarovým žákem jsme si zadrmkali pár fakt těžkých kousků se cvičených v rámci výuky, a pak nás bavil najať muzikant a až do konce nám do oušek buňlal sladké evergreeny.

Padesátiny jsem chtěl oslavit tím, že si sám vyrobím cédlečko s mými kytarovkami. A tak jsem hrdě ve svých osmačtyřiceti začal. Buňlal jsem se v nádra, jak slavnostně rodičovstu předám dárek a oslám s poděkováním za um, jež mi v genech dali, a pak i na školách zainvestovali. K padesátinám jsem slušně poděkoval a dát CD s dvěma nahrávkami mi přišlo dost hloupé. No, jak se to mohlo stát. Za prvé má osobní, stále přítomná lenost, za druhé práce ve Šlágru, kde mi pracovní doba ani nezačíná, ani nekončí a co je asi nejlůžežtější: Ztráta sebe důvěry.

V šestnácti letech jsem nastoupil do kapely a hrál jsem z not, naučil se to, co mi přeskůdci ani neušáli, že lze zahrát, a tak to šlo řadu let. Jež jsem se přestěhoval po prvé, to jsem ještě nějak tak hrál. Přestěhoval jsem se po

druhé a po deseti letech žádně ho cvičení prsty zle níví, noty zapadnou, mozku se nechce. Občas si hrnknu a ve svých třiapadesáti mám šest kousků na CD k šedesátinám, nebo dyť?

Ale přihodilo se mi něco velkolepého. Takhle: Zván jsem každě rok, ale nikdy jsem nemohl. Tento rok jsem se dostavil na oslavu narozenin mé (pakliže má Jana promíne to vlastnictví) bývalé zpěvačky. „Jana Nahlaska“ má jméno dodnes v mém telefonu. Je to holka vlastně z ulice, přirozený talent. Zaspívá lehounkou baladu, lidovou písničku, ale umí se i do hlasu opřít tak, že okna drnčí.

Přijelo z jese ní. To není sebechvála, ale pohled lidí okolo mne, kdy jsem se žvoucí objevil u dřevěné chaloupky. Několikrát jsem účast přislíbil, ale když produkční ze Šlágru zavolá a ne zhlývá, než se omluvit, že nepřijedu. Tak to bylo několik let. Tentokrát jsem opravdu přijel. Byl jsem tam a očima i ušima vnímal ty mé bývalé kolegy muzikanty. Místo mé zaujal Jarda a musím říci, že co se týče zpěvu, jsem normální hříkl, což mi nevadí. Nikdy jsem neměl ambice nějak to křičení na lidi umět. Tenkrát to byla jen nutnost. Mou kytaru nahradily

synetické zvuky ze samohrajek (podotýkám, vkusně udělané). A Jarda mimo skvělý zpěv dosti uchvátí mne, starého kozla, ehm pulce, svou hrou na trubku.

Trvalo jim dlouho, než mne ukekali, že budu hrát na kytaru. Já jsem si ji sice přivezl, ale nehodlal jsem ji vůbec použít, neb deset let necvičení je deset let a téměř dvacet let od té to kapely je dvacet let. Oslava měla dva oslavence. Nahlasuku a Nahlasáka (to je její manžel). Nahlasák se rozhodl, že mne donutí, a tak do mne nalil dva panáky. Furt jsem odolával, nechtělo se mi, háł jsem se, až si se mnou přijil i Jelen, saxofonista, a Ruda, klávesista a aranžér.

Došel jsem do auta a sice odvahou, získávanou drzostí alkoholu, jsem stále neměl, naladil jsem hudební, starší nástroj. Nahlasák prohlásil, že chce Růžového kavalíra a já spustil. Zkazil jsem to, to si pítte, ale jenom v jednom místě. Postupně jsem si začal vzpomínat na skladbu po skladbě. Někdy jsem hrál sice „mimo mísu“, ale prožil jsem večer plný muziky. Ono to tam v té mé makovici někde zůstalo.

Vedlejší efekt ale byl, že jsem vždy od někoho z obecenstva dostal panáka. Používal jsem, krom WC, tři destinace: U stolu, u techniky a na pódiu. Kam jsem se hnul, tam panák. Dopadlo to tak, že jsem radši přestal hrát a věnoval jsem se těm panákům. Ono, člověk se u toho tolik nenadře. Ale ty následky!

A je tu bernardýn. Oslava končí. Balím si věci. Vim, že sním sbalit druhý den, ale radši balím hned! Tak se tak motám do těch kabelů a když mi nejde z krku záhadně sundat zauzkovalá šňůra Jack - Jack, přichází bernardýn.

„Nech to být“, prohlásí s malým úsměvem. Zvedá mne od kabelů, odmotá mě z toho svazku a já s odevzdaným a pokorným úsměvem odcházím s bernardíci, kabely nechávaje zříčejímu dni. Hypulík měl velké ambice levá, pravá, zpět a vpřed, jenže Ála nesvolila centimetru výchylky. Chraňte mne odvedla do bydliště mého tatínka, jenž mne přijal s otcovskou láskou a umístil do pelechu.

Ráno bylo hezoučké a vzácné: Dlouho, velmi dlouho jsem nepoznal pocit „být přijat“. „Být ve společnosti!“ „Být kámoš!“ Nádherý pocit. Polévka od tatínka mne spravila a já si šel pro auto k chaloupce. Tam se uklízelo! Dostal jsem kávu a potkal Nahlasuku, Nahlasáka, nějaké jiné lidi, ale hlavně Álu! U kávy jsem slíbil, že mé poděkování bude písemné.

ÁLO, VELIKÉ DÍKY!

A toto je ten příběh.

Váš Hypulík

